

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Ευστράτιος Ράλλης και η κατακτήσεις του. Ο άρχημότερος άντρας του 1854, που αγαπήθηκε από τις ώραιότερες γυναικές της εποχής του. Ο Ράλλης και η έκστραση του κατά της Τουρκίας. Ο περιφημος «μάραμπο» με την έρωτική του αλληλογραφία. Η έκπληξη των πασαδάων της Κωνσταντινούπολης. Ο Ράλλης πεθαίνει σαν Ίαπων ευγενής, κτλ. κτλ.

ΙΧΑΝ και αϊ 'Αθήνα κάποτε έναν Δόν Ζουάν, ποιήρημο για τις κατακτήσεις του. Και αυτός ήταν ο Ευστράτιος Ράλλης. Έζησε όραία τη ζαχαρένια του, αν και με διάφορες περιπέτειες, και αποστρατεύθη με τόν βαθμό τών υποστρατήγων... τών οικονομικών υπηρεσιών. "Αν και είχε διαλέξει τόν ειρηνικό αυτό κλάδο τού στρατού, ο Ράλλης, έντοίτος, ήλπηξε πολεμιστής, στά χρόνια που σώματα έπανα-

στατικά έστέλνονταν στην ήπιδονη τότε Θεσσαλία, για να ξεβγαίνουν οξ επανάστασι τις 'Ελληνικές επαρχίες. Δεν πρέπει όμως να ίσποθή ότι ο στρατηγός Ράλλης, επειδή έφόρετα τή στολή τού άντάτου, μαύρο σκούφο και τσαρούχια, ήταν γάνετα άμαρτωλός τών θοονών, άπόνονος ζαμιάς ίστορίας τού 'Αγώνος οικογενείας. 'Απεναντίας, ήταν άνθρωπος τού λεγομένου εκαιού κόουσιου, είχε γεννηθή στην Κωνσταντινούπολι και είχε ζήσει άρκετον καιρό τού Λονδίνου. 'Η κοινωνική του ανατροφή ήταν πρότης γραμής : Μιλούσε τέλεια τα Γαλλικά και τ' Αγγλικά, έθεωρείτο ένας από τούς πρώτους χορευτές της έποχής του — τότε, που τó βάλς και η μαζούρα ήταν τής μόδας σέ όλη την Ερώπη — και δημόσιος τα κοτηριόν. Από τόν καιρό που ο 'Αθηναίος άρχοντας Μιχαήλ Βόδας έδανε τις ίστορικές «βεργέρες» στο σπίτι του της οδού 'Αλιβιιάδου, ως τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Ο Ευστράτιος Ράλλης έπαψε ολόλο σπουδαίο στα σαλόνια της παλιής 'Αθήνας. Νά τώρα και η σιλουέττα του :

Ήταν κοντός, άρκετα ζωοτόπος, με μίση τεράστια, που θα ήθελε Στρανό ντε Μπερζεόσι, με χείλη που θύμιζαν τών ελέφαντα τού πιστε Ζωολογικού Κήπου τών 'Αθηνών. 'Οι νότεροι από τούς αναγνώστες μου πρέπει να ξέρονται ότι ήπρηξε κάποτε στο Παλιό Φάληρο με άπολινα Ζωολογικού Κήπου, που έζησε όσο όλες η Νεοελληνικές προσπάθειες, και ότι έχει μέσα είχαν φέρει κι' έναν δυστυχισμένο ελέφαντα, που τών άφηναν νησιώτα και που στο τέλος, από την πείνα του, έφαγε...μια στρατιωτική άρβύλα και τα έκακάρωσε. Κλεινεί η παράδοξος! 'Η φωνή τού Ευστράτιου Ράλλη ήταν βραχνή και η ζοηρότης του αματάδλητη.

Παρ' όλα τα σοματικά του ελαττώματα, ο Ράλλης ήπρηξε ο μεγαλύτερος γυναικακακτητής της έποχής του. Έλεγαν ότι είχε τις φιλενάδες με τη ντουζίνα ! "Όλη η έπιτυχία του στο κώρονο φύλον» όφειλετο στην τεραστία εκείνη προβοδά του, η όποια παραδόξως έκανε σγνηνητική έντύπωση στις γυναίκες ! Μήπως τó ίδιο δεν έλεγε και ο Στρανό για τή δική του μίση ;

"Ας μιν ξεγνοίστε ότι ο Ευστράτιος Ράλλης έζησε σέ μια ρομαντική έποχή, και ό άνθρωποι φοροδισαν άκάμα μανδής (μετέρες) και πλατήρα καπέλλα άϊ! 'Αρτανών και που έτόφρονταν με τις ίστορικές ίδες, που είχε ζαναφέρει στην έπιφανεία ο ένδοξος τότε Βίκτωρ Ούγκο με τόν 'Ερνάνη του και τόν Ρουί Μιλάς.

Ο Ράλλης, από ιδιοσυγκρασία, ήταν τέτοιος ίσποτής. Γι' αυτό, όταν κατά τόν Κομιάτο πόλεμο του 1854 η 'Ελλάς έπεχείρησε να επαναστατήση τη Θεσσαλία και την 'Ηπειρο εναντίον της Τουρκίας, ο Ράλλης έφάνη πρόθυμος ν' αναλάβη την άρχηγία ενός ανταρτικού σώματος ! Δεν θέλησε όμως να βρη από τα σύννορα χωριά, όπως οι άλλοι άλαρχηγοί. Στην πατριωτική του χειρονομία έδωσε την έπισημητά σπηγής μεθοδολογική, και να πώ : Πρώτα έγινε δοξολογία στην έκκλησία τού 'Αγίου Γεωργίου Καριώτη.

Την ήμερα εκείνη είχε σγνηνηρήσει στην άριστοκρατική έκκλησία τού άνθος της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας. Κυρίες και κήριοι, με τα καλύτερα τούς φορέματα, πήγαν στην τελετή, για ν' αποκαμφτήσουν τόν ίπποτικό άλαρχηγό, που ομνώνταν στις περιπέτειες μιας τόσο έπικίνδυνης έκστρατείας. "Εξο, στή μυχρή πλατεία τού 'Αγίου Γεωργίου, ο «δημοειδής ίππος τού άρχηγου» — όπως έγραφαν η έφημερίδες — έσπαζε τó χόμα, ενώ μέσα στο ναό έκαγαν μεγάλες λαμπάδες και οι πασάδες εδάδαζαν ειχές. "Όλοι, και προάντων όλες, ήταν γεμάτες από σγνηνησία. Και όταν ο Ευστράτιος Ράλλης γονάτισε μπροστά στον Μητροπολίτη Μισαήλ, για να πάρη τις εύλογίες της έκκλησίας, πολλά όραμα μάτια υφρόντησαν και από παντού άκούστηκαν...στεναγμοί...

Ο γενναίος άλαρχηγός έσπρωθή κατόπα, άσάστηκε τó Ενδογέλιο και τó χέρι τού Μοζαχαριώτου Μητροπολίτου, έφρεξε δεξιά και άριστερά περφόσαν βέματα, και άφου βρήκε στην πλατεία, επαβαλλέκωτε τó 'Αρσάτο άτι του και έθνεγ, μέσα σέ ζοηρές ίπποκαρχηγές, χειροκοπηματα, δόξες... Πήγαν να βρη τα παλληκάρια του !...

Η έκπαρτεία του όμως δεν έπρόσφερε. Ο Τουρκικός στρατός κατα-

δίωσε τούς άντάρες και ο Ράλλης αναγκάστηκε να τó βάλη κι' αυτός στα πόδια, αφήνοντας λάφυρα στους Τούρκους τ' άλογό του και τις βάλτσες του, βιαζόμενος να περάση με ώρα άχίστερα τα 'Ελληνικά σύννορα και ν' άσφαλισθή. Τι θέλεις, τί γυροειές ;

Μαζο με τα εργαταειφθέντα πράγματά του, ήταν κι' ένα Σεραμάνινο σακκάδιο (ό μάρομπος, όπως λεγόταν τότε), γεμάτο έγγραφα.

Ο Τούρκος πασάς, άμα είδε τó μάρομπο, ήποτευθήκε ότι μέσα κει ήπρηζαν έγγραφα, που έξέθεταν την 'Ελληνική νυβέρονια. Τόν έσφαργίσε λοιπόν με βουλόκερι και τόν έστειλε στην Κωνσταντινούπολι, στη Μεγάλη Βεζύρα...

Στό Διδάτι, μπροστά σέ ειδική σύσκεψη τών ύποτρογών, ανοίχτηκε ο περιφημος μάρομπος και τó περιεχόμενο του ξετέστηκε με πολλή άροσχή και με τη βοήθεια 'Ελληνομαθών διευμηνών.

Άλλ' οι πασάδες, που νόμιζαν ότι θα έφισσαν ένοχοποιητήτα έγγραφα, βρέθηκαν μπροστά σέ άλλα νομικά, που δεν τα περιέμεναν. Μέσα στο Σεραμάνινο εκείνον σάκκο ήπρηξε ολόκληρη η έρωτική αλληλογραφία τού 'Ελληνο άλαρχηγου !... Γράμματα στην 'Ελληνική, άλλα στη Γαλλική, που έξέφραζαν τα φλογερά αισθήματα όραίων κήριων σην περιπόθητην Εβροδατίον, άλλα με ζεπλάματα ζήλειας, άλλα που τού έδιναν ραντεβού, άλλα γράμματα που τού θύμιζαν κώριας, εντυπωσιακές στιγμές, κτλ. 'Υπήρχαν άκόμη μέσα στών μυστηριώδη εκείνο μάρομπο ίδιογενής σημειώσεις τού Ράλλη, αναφερόμενες σέ γνοστές κήριες τών 'Αθηνών κι' ένα ολόκληρο έρωτικό ήμερολόγιο, με άφηρησεις που μεταφούσαν να δώσουν ύλη σέ μυθιστοριογράφους της σχολής τού Πώλ ντε Κόξ η και τού Βοζακιάν !...

Οι πασάδες γελούσαν με την καρδιά τους : — Βιά ! βιά ! τó μετέβεινε ! νισάρι δεν έκανε, μπρέ !... Έλεγαν, χαϊδιόντας τα γένητα τους.

Κάποια Τουρκική έφημερίδα έγραφε τότε κάτι σχετικό για τó σακκόνηλο εκείνο, χωρίς ονόματα... Μιά Γαλλική έφημερίδα μετέφρασε τó βρετικό κώδικά τού Τουρκικού φύλλου τού πρώιμα έγινε γνωστό στας 'Αθήνας... Τότε δη τότε !... Τρώιος κατέλαβε τις κήριες τών 'Αθηνών, που είχαν πλέξει ειδώλια με τόν μυταρά Δόν Ζουάν ! Μερικοί σέζηνιοι, που ήξεραν, φαινόται, τη δυστυχία τους, έθοροβήθησαν περισσότερο και γρήγορα έστειλαν στην Κωνσταντινούπολι άνθρώπους της έμπιστοσύνης τους, για να πηράλαβον τη σκανδαλώδη δημοσίωση τών έπιστολών, που θα τούς έκανε ρεζήλ...

Άλλά οι Τούρκοι ύποτρογοί εφάρησαν Ιπποτικοί : 'Εσφαργίσαν πάλι τόν μάρομπο και τόν έφωσαν στή όμφορι τού Μεγάλου Βεζύρη. Κει όταν έτελείωσε ο πόλεμος, τόν έστειλαν στόν έν 'Αθήνας πρόεδρο της 'Τουρκίας, ο όποιος εκάλεσε τόν κάτοχο τού και τόν τών παρεδόσε. 'Ετό διεσοθή ολόκληρη η αλληλογραφία, που άποτελούσε την αισθηματική ίστορία τού άποτυχητού άλαρχηγου. Και λένε ότι ο Ράλλης έκαμφ άμείσως όλα εκείνα τα άμαρτάλια γράμματα...

Άπό τότε ο Ευστράτιος Ράλλης έπαψε ν' άνεκατεύεται σέ πολεμικές έπιχειρήσεις. Τό έλεγε πειν και ο ίδιος στούς πού στενοφς φίλους του :

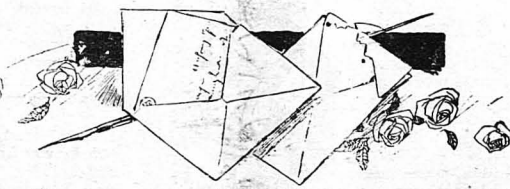
— Δεν μου είνε ενδοικός ο "Αρης. Περισσότερο με άγαπά η 'Αφροδίτη...

Περιωρίστηκε λοιπόν στην ήπρησία του και στην κοσμική ζωή. 'Οταν η οδός Πατησίων ήταν ο μεγαλύτερος τών 'Αθηνών περφότας, ο Ράλλης ήταν από τις σγνηρότερες φυσιογνωμίες του, πάντοτε έφιππος σέ άσπρο άλογο. Τις άπογευματινές τού φδες τις περνούσε στη Ακρόχη και τις βουδινές στούς χορούς. Ο Ράλλης έφρορε ως τó βαβηλιό του γεωμάτι, με τις έγγονες τών κήριων έκάνων, στις όποιες άλλοτε είχε προσφέρει την καρδιά του επάνω στο χροινό δίσκο τού 'Ερωτος !...

Ήταν άκόμη και μανωδής φίλιπος. Μετά τις γυναίκες, τó άλογο άποτελούσαν τó μεγάλο του πάθος. 'Εγινε πρόεδρος της «Φίλιππου 'Εταρείας» και ώργάνωσε τούς πρώτους στην 'Αθήνα ίπποδρομικούς άγώνες, τούς όποιους έσπυρισε απαράμιλλα ο Σοφής.

Ο Ευστράτιος Ράλλης ήταν ένας από τούς κοινωνικούς παράγοντες της πρωτευούσης... Στο μεταξύ τα μάλλια τού άστριζαν, τó τόξο της καρφούρας του έμεγάλωσε, τα χείλη του εκφρόνταν σαν τα χείλη κημύλας νηπιμένης σέ κημφομαχία. Δεν βασιλεύσαν πειν καλά στα πόδια του και η μύτη του είχε φαινόται χάσει εκείνη τη μυστική της πόρα, που σγνηνούσε τις ώραιες κέδαινονες τών 'Αθηνών και τού λοιπά κέρατα της ώμορρίας — όπως ονόμαζαν οι χρονογράφοι της έποχής της καλλονές.

Ο χρόνος είχε εκτελέσει τó φθοροπαδό έργο του : Η κήριες, που είχαν άλλοτε σαγνηνέσει ο άξιωματικός τού Οικονομικού, η είχαν πε-

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ;

Τελευταία ἀνηγγέλη ἀπὸ τῆ Μόσχα ὅτι ὁ Ρώσος καθηγητὴς Σμιρνῶφ ἐπέτυχε ν' ἀνακαλύψει μὴ καταπληκτικὴ μέθοδο θεραπείας τῶν καρδιακῶν κρίσεων. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνῶφ, ἐπὶ τῆ βάσει πειραμάτων καὶ μακροχρόνιων μελετῶν, ἰσοτύχησε ὅτι ἡ καρδιά ὅταν σταματήσει γιὰ λόγους μηχανικοῦς κ' ὄχι ἀπὸ ἀσθένεια, μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργήσῃ καὶ πάλι κ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε ἀπὸ τέτοιο θάνατο μπορεῖ ν' ἀναστήθῃ καὶ νὰ ζῆναί-βῃ.

Ἔτσι, μὴ καρδιά ποὺ σταμάτησε ἀπὸ ὑπερκόπωση ἢ ἀπὸ ἠλεκτροπληξία, ὅταν δηλαδὴ ὁ θάνατος ἀφείλεται σὲ τυχαῖο ἀτύχημα καὶ ὄχι σὲ καρδιακὴ νόσο, μπορεῖ μὴ τὴν ἀμέσῃ ἰατρικῇ ἐπέμβασι νὰ ζῆναί-βῃ.

Ἄλλοι, μὴ καρδιά ποὺ σταμάτησε ἀπὸ ὑπερκόπωση ἢ ἀπὸ ἠλεκτροπληξία, ὅταν δηλαδὴ ὁ θάνατος ἀφείλεται σὲ τυχαῖο ἀτύχημα καὶ ὄχι σὲ καρδιακὴ νόσο, μπορεῖ μὴ τὴν ἀμέσῃ ἰατρικῇ ἐπέμβασι νὰ ζῆναί-βῃ.

Καὶ ἴδου ἡ ἀπόδειξις :

Μιὰ μέρα, σ' ἓνα ὄρθρο τῆς Μόσχας, ἓνας ἄνθρωπος ἔπεσε κίττω νεκρὸς. Οἱ γιατροὶ διαπιστώσαν ὅτι ὁ θάνατος ἐπιβῆκε ἀπὸ καρδιακὴ κρίσι. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνῶφ, τὸν ὅποιον προσκάλεσαν, κατώρθωσε νὰ τὸν ἀναστήσῃ, κινώντας μὲ κατάλληλα μασάζ τὴν καρδιά του νὰ ζῆναί-βῃ.

Ὁ Σμιρνῶφ εἶνε καθηγητὴς καὶ κοσμητορ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῆς Μόσχας καὶ διεθυντὴς τῆς κλινικῆς καρδιακῶν νοσημάτων. Σὲ μιὰ συνέντευξι τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἀπέφραξε δεκά διόκληρα χρόνια στὴ μελέτῃ τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Σιγά-σιγά δὲ ἐφθασε σὸ συμπέρασμα ὅτι μὴ καρδιά, ποὺ σταμάτησε ἔξαφνα, μπορεῖ νὰ ζῆναί-βῃ σὲ κίνησι. Ἡ σχετικὴ προστάθεις ἄλλων ἐπιστημονῶν εἶχαν ἀποτύχει ὁς τώρα, γιὰτὶ ἡ καρδιά, μετὰ τὸ θάνατο, σκληραίνει καὶ δὲν μπορεῖ πλεὺν ἢ ἀρχίσῃ πάλι νὰ λειτουργήσῃ. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνῶφ ὅμως, βάζοντας τεχνικὸς τὴν καρδιά νὰ δουλέψῃ ἐπὶ μισὴ ὥρα, κατώρθωσε ν' ἀποκαταστήσῃ κανονικὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος κ' ἔτσι ἡ καρδιά, ζῆναί-βῃ ἔλαστικότητά της, ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται πάλι ὡς ἄνωτα νόησι. Τὸ ὄσμη τοῦ ἀνθρώπου διατηρεῖται στὴ ζῳὴ ἐπὶ ἄνεκτα λεπτὰ μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς καρδιάς. Ὅταν, λοιπόν, σ' ἓναν θάνατο ἀπὸ καρδιακὴ συγκοπή ὁ γιατρός ἐπέμβει ἐγκαιρὸς, ἐπαναφέρει τὸ νεκρὸ στὴ ζῳὴ, ὅπως ἔκαμε ὁ καθηγητὴς Σμιρνῶφ δὲν ἔγινε ἀνάμνησι περὶ πτώσεως ἀνθρώπων, ποὺ πέθαναν ὄχι μόνον ἀπὸ συγκοπή, ἀλλὰ καὶ πᾶσι σὲ ἐγγύθησι, ἐπίσης δὲ καὶ ἀπὸ στηθάγχη.

Ἡ μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Σμιρνῶφ δὲν ἔγινε ἀνάμνησι γνωστὴ σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, μὴ γιγῆσορα θὰ γίνῃ κοινὸ κτήμα τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης καὶ θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν πλήρη κατανίκησι τοῦ θανάτου, ἢ ὅπως γιὰ τὴν σύγχρονη ἐπιστῆμη δὲν εἶνε ὄνειρο παιά, ἀλλὰ σκοπὸς, πρὸς τὸν ὅποιον τείνουν ὅλων τῶν σοφῶν ἢ προστάθειες.

θάνει ἢ εἶχαν ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὴν κοσμητὴ ζῳὴ, ἀσχολιόμενοι πλεὺν καὶ τῆ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Ὁ κόσμος τὸν γνωρίμων του εἶχε στενεύει νὰ τίς ὄψει τέλος. Κλειότανε σὲ τὶς γεροντικὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀποστράτου Λόν Ζουάν. Καὶ τὸ χειρότερο, τὸν περιόρασε τὸ γελοιογραφικὸ κρηγιόν τοῦ Θέϊου Ἀντινοῦ, στὰ Κυριακάτικα φύλλα.

Ἄλλα αὐτὰ ἐβύθησαν σὲ μελαγχολικὰς σκέψεις τὸν δυστυχισμένον Πάλλη...

Ἐχε πάρει τὴ συντάξι τοῦ ὑποστρατήγου καὶ κατοικοῦσε μόνος σὸ σπίτι του, στὴν ὁδο Πατριῶν. Ἐβλεπε ὅτι εἶχε ἐκθῆσει τῆς ἐποχῆς του. Ἦταν ἓνα ἀέχρηστο ἀνθρώπινο σκεῦος. Ὁ ἴδιος ἐχαλακώθηεν ἔτσι τὸν αὐτὸ του, ἐπιλέγοντας :

—Ἄλλοι καιροὶ τώρα, ἄλλα κοιλιά κελαιδοῦν...

Ἡ γεροντικὴ φωνὴ τὸ δὲν σιγανῶδες παιδί οἶτε τῆ γομῆ ὑπηρετικῆ του... Φοίκα νὰ γεγάματα ... Ἐνα ρηθῶν σὺνάρθε πλεὺν τελειωτικῆ τῆ ζῳὴ τὸν καὶ ἀπεράσειε νὰ τίς ὄψει τέλος. Κλειότανε σὲ τὴν κίματά του, πῆρε τὸ ζουράφι του καὶ «ἐφόρῃ τρωτηρήσειε τὴν ἀνδρικήν του ὑπόστασιν» (κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν ἐφημερίδων), ἔκοψε ἀμέσως καὶ τὸ λαμό του. Θάνατος σχεδὸν Ἰαπωνικός ...

Τὸ πρῶτ, ἢ γομῆ ὑπηρετικῆ, μαϊνώντας νὰ τοῦ φέρῃ τὸν καφέ του, τὸν βρῆκε νεκρὸ, ἐπάνω στὸ κατωκαθήμενον κρεβάτι του...

Ἐβεινὸν ποῦ τὸν ἐγνώριζαν, δὲν ζῶσαν πλεὺν, καὶ μόνον κάποιος μακροῦς συγγενῆς του φρόντισε γιὰ τὴν κηδεία του... Ἔτσι πέθανε, μὲ τρόπο τραγικὸ, ὁ περιεργὸς αὐτὸς Λόν Ζουάν τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἐπύρασε τὴ ζῳὴ του μὲ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, γιὰ νὰ τελειώσῃ σὺν ἡρῶς Σαξσηπικῆς τραγωδίας.

Ὁ Ἐδοτῆσιος Πάλλη δὲν εἶχε καμιά συγγένεια μὲ τὴ γνοστή πολιτευομένη ἀκογένεια τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸς ἦταν Χιώτης καὶ στὴν ἐπιτερίδα τοῦ Στρατοῦ ἀναγράφεται ὡς ἀνθητολογαχὸς κατὰ τὸ 1837.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

— ΕΙΔΕΣ ΛΥΚΟ, ΒΡΕ ΓΙΑΝΝΗ ;

Κάποτε δύο χωριάτες ξεκίνησαν ἀπ' τὸ χωριὸ τους νὰ πᾶνε στὴ χώρα. Τὴν ὥρα ποὺ περνούσαν ἀπὸ ἓνα δάσος, ἀρχίσανε νὰ κουβεντιάσουνε γιὰ λύκους.

—Βρέ Γιάννη, εἶδες λύκο ; ρώτησε ἀξάφνα ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

—Λύκο ἂν εἶδα! Ἄλλο τίποτε. Πέρσι εἶδα μονομιὰς δεκαπέντε! ἀπάντησε ὁ Γιάννης.

—Τὶ λές, μπρέ!.. Δεκαπέντε λύκους δὲν ἔχει οὐλὸς ὁ λόγος... Λιγότερους θὰ εἶδες...

—Ναί, μπρέ, καλὰ λές, ἔφτά εἶδα, ἀλλὰ εἶπα δεκαπέντε, γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ σκαίτης, ἀπάντησε στὸ σύντροφό του ὁ κουτοπόνηρος ὁ Γιάννης.

—Σῶπα, καῦμένε, ποὺ εἶδες ἐφτά λύκους. Βέμματα λές πάλι, τοῦτε ὁ σύντροφός του.

—Ναί, βλάμη μου, καλὰ λές, δύο λύκους εἶδα.

—Δυὸ λύκους, ἔ ;... Καὶ δὲν σὲ φάγανε ; Ἦταν τάχα δυὸ ;

—Ἄιντε μπρέ, γαλάλι σου! Ἔναν εἶδα.

—Τὸ λές μὲ τὰ σωστά σου ὅτι εἶδες λύκο, βρέ Γιάννη ; —Χμ... Νὰ σοῦ πῶ : Μπορεῖ νάταν κ' ἄλεποῦ, μπορεῖ νάταν καὶ κουνάβι, μουρμούρισε ὁ Γιάννης. Καὶ καλύτερα ποῦ ἦταν ἔτσι, γιὰτι... οἱ λύκοι σαγκρώνουν!...

— ΣΤΑ ΠΡΑΣΣΑ !..

Μιὰ μέρα ἓνας περιβολάρης ἔπιανε μέσα στὸ περιβόλι του τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ νὰ τοῦ κλέβῃ τὰ πράσσα, τὰ ὅποια ὁ αἰδεσιμωτάτος ἔθραξε μέσα σ' ἓνα μεγάλο σακκοῦλι, ποῦ τὸ εἶχε ριγμένο στὸν ὄμο του.

—Τὶ θέλεις ἐδῶ μέσα, παπούλη ; τὸν ρώτησε ὁ περιβολάρης.

—Ὁ ἀέρας μὲ πέταξε, εὐλογημένε, τοῦ ἀπάντησε ὁ παμπόνηρος παπάς.

—Ἄμ' τὰ πράσσα γιατί εἶνε βγαλμένα ;

—Πιάστηκα ἀπ' αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ σηκώσῃ ὁ ἀέρας ψηλά καὶ ἐερριζώθηκα.

—Χμ... Καὶ τί θέλουν τὰ πράσσα μέσα στὸ σακκοῦλι σου ;

—Αὐτὰ, νὰ σοῦ πῶ, κ' ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω! ἀπάντησε ὁ παπάς, κ' ἔκαμε τὸ σταυρὸ του.

— ΟΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Τὸν παλιὸ καιρὸ σὲ κάποιον τόπο οἱ τεμπέληδες παραπληθύνανε. Ὁ βασιλιάς σὺν τῷ σάβῃ αὐτό, ἔδωκε διαταγὴ νὰ μαζέψουν ὅσους ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔβουσαν νὰ δουλέψουν καὶ νὰ τοὺς κρεμάσουν.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ μερικὸι στρατιῶτες ὠδηγοῦσαν ἐκατέρωθεν καλὸκαρδὸς τεμπέληδες σὲ κρεμάλα, τοὺς εἶδε κάποιος καλὸκαρδὸς ἄνθρωπος καὶ τοὺς ρώτησε :

—Ποῦ τοὺς πάτε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ;

—Στὴν κρεμάλα.

—Γιατί ;

—Εἶνε τεμπέληδες καὶ θέλουν νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

—Ἐ, ἀφῆστε τοὺς τότε νὰ τοὺς θρέψω ἐγὼ μερικὰς μέρες

Ἔχω κάποισα τοουδάκια παξιμάδια καὶ δὲν θὰ μοῦ στοιχίσῃ τίποτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

—Ἄφοῦ τὸ θέλεις, σοῦ τοὺς χαρίζουμε, τοῦ εἶπαν οἱ στρατιῶτες.

Τότε ὅμως κάποιος ἀπ' τοὺς τεμπέληδες ρώτησε τὸν ἀθῶρο πο ποῦ τοὺς σπλαγνίστηκε :

—Δὲν μοῦ λές, πατριώτη, μήπως τὸ παξιμάδι σου θέλει βρέξιμο ;

—Ὅστε βρεγμένο τὸ θέλετε ; τοὺς ρώτησε ὁ φιλόφρωνος.

—Ναί, βρεγμένο τὸ θέλουμε!.. φώναξαν ὅλοι μαζί οἱ τεμπέληδες.

Ὁ φιλόφρωνος τότε γύρισε σὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπε :

—Πηγαίνετε τοὺς, ὅσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα νὰ τοὺς κρεμάσετε, πρὶν ἀνοιξῇ ἡ γῆ καὶ μᾶς κατατῆθῃ ὄλους μας!..

Οἱ στρατιῶτες πῆγαν ἀμέσως καὶ κρεμάσανε τοὺς ἀδιόρθωτους τεμπέληδες. Κ' ἀπὸ κείνο τὸν καιρὸ λέμε πάντα γιὰ τοὺς τεμπέληδες : —«Μπᾶς καὶ τὸ θές βρεγμένὸ τὸ παξιμάδι ;»

